

**POSTANOWIENIE**

Dnia 10 marca 2010 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący     Sędzia WSA Grzegorz Czerwiński (spr.)  
Sędziowie             Sędzia WSA Agnieszka Łapieś – Rosińska  
                               Sędzia WSA Agnieszka Wójcik

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2010 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi T

Sp. z o.o. z siedzibą

w W

na decyzję Głównego Inspektora Ochrony Środowiska

z                      czerwca 2009 roku, Nr

w przedmiocie określenia wysokości zobowiązań z tytułu opłat za brak sieci za 2006 rok

**p o s t a n a w i a**

w wykonaniu wezwania Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 lutego 2010 roku, sygn. akt Tp 2/10 do uzupełnienia braku formalnego pytania prawnego poprzez wskazanie, w jakim zakresie odpowiedź na pytanie o zgodność art. 14 ust. 1, 2, 3 i 4 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. z 2005 roku Nr 25, poz. 202), w jego brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 176, poz. 1236), w zakresie w jakim nie różnicuje przy wymiarze kary administracyjnej sytuacji podmiotów zobowiązanych do tworzenia sieci z uwagi na stopień dokonanego pokrycia siecią terytorium kraju, jest zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, może mieć wpływ na rozstrzygnięcie

sprawy toczącej się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym, w związku z którą pytanie zostało postawione **wskazać**, iż odpowiedź na pytanie prawne Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie zawarte w postanowieniu z dnia 16 listopada 2009 roku, sygn. akt \_\_\_\_\_ będzie miała następujący wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

1. Jeśli Trybunał Konstytucyjny uzna za niezgodne z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wymienione w pytaniu prawnym Sądu przepisy, w zakresie opisanym w tym pytaniu, wówczas koniecznym będzie uchylenie zaskarżonej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego decyzji Głównego Inspektora Ochrony Środowiska z \_\_\_\_\_ czerwca 2009 roku, Nr \_\_\_\_\_ oraz poprzedzającej ją decyzji tego organu z \_\_\_\_\_ kwietnia 2009 roku, Nr \_\_\_\_\_ określającej wysokość zobowiązania T \_\_\_\_\_ Sp. z o.o., \_\_\_\_\_, z tytułu opłaty za brak sieci za 2006 roku w wysokości \_\_\_\_\_ zł.

Za powyższym stanowiskiem przemawiają, zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, następujące argumenty.

Oceny zgodności art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 25, poz. 202), w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 29 czerwca 2007 roku o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 176, poz. 1236), z art. 2 Konstytucji RP można dokonać na dwa sposoby.

Pierwszy sposób to zakwestionowanie wprost zgodności z Konstytucją RP art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w jego pierwotnym brzmieniu. Przepis ten na mocy przepisu przejściowego zachował moc obowiązującą do stanów faktycznych, które zaistniały w 2006 roku. Stwierdzenie niezgodności art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu, w zakresie wskazanym w pytaniu prawnym z art. 2 Konstytucji RP oznaczałoby, iż art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu nie mógłby być stosowany, jako podstawa prawna rozstrzygnięć wydawanych przez organy administracji. Z kolei w odniesieniu do wydanych już przez organy administracji decyzji zaistniałaby przesłanka wznowieniowa wymieniona w art.

145a § 1 k.p.a. Wojewódzki Sąd Administracyjny dokonując oceny legalności zaskarżonej decyzji zgodnie z treścią art. 145 § 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153 poz. 1270 ze zm.) ma obowiązek uchylić zaskarżoną decyzję, jeśli stwierdzi naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego. Z kolei zgodnie z treścią art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Wojewódzki Sąd Administracyjny ma więc prawo uchylić zaskarżoną decyzję z powodu istnienia przesłanki wznowieniowej nawet wówczas, gdy zarzut wydania decyzji obarczonej tego rodzaju wadą nie został podniesiony w skardze.

Art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu byłby niezgodny z Konstytucją RP poprzez brak różnicowania przy wymiarze kary administracyjnej sytuacji podmiotów zobowiązanych do tworzenia sieci z uwagi na stopień dokonanego pokrycia siecią terytorium kraju. Luka w postaci braku kryteriów zróżnicowania mogłaby być wypełniona w drodze wykładni poprzez odpowiednie stosowanie kryteriów zróżnicowania wymienionych w art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku, które spełniają wymóg proporcjonalności wynikający z art. 2 Konstytucji RP.

Art. 14 w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 29 czerwca 2007 roku uzależnia wysokość opłaty za brak sieci zbierania pojazdów od stopnia pokrycia siecią terytorium kraju. Z art. 14 ust. 5 wynika, że w przypadku zapewnienia sieci obejmującej co najmniej 95 % terytorium kraju nie pobiera się opłaty od podmiotu zobowiązanego do jej tworzenia. Z kolei z art. 14 ust. 6 wynika, że w przypadku zapewnienia sieci obejmującej poniżej 95 %, ale nie mniej niż 90 % terytorium kraju – wysokość opłaty za brak sieci ulega obniżeniu o 75 % zaś w przypadku zapewnienia sieci obejmującej poniżej 90 %, ale nie mniej niż 85 % terytorium kraju – wysokość opłaty za brak sieci ulega obniżeniu o 50 %.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, iż wnosząca skargę Spółka w 2006 roku stworzyła sieć zbierania pojazdów obejmującą ponad 95 % terytorium kraju. Przy zastosowaniu art. 14 ustawy z dnia 20

stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 29 czerwca 2007 roku o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, do oceny wykonania obowiązku zapewnienia sieci zbierania pojazdów w 2006 roku, brak byłoby podstaw do nałożenia na wnoszącą skargę Spółkę obowiązku uiszczenia opłaty za brak sieci. Tym samym koniecznym byłoby uchylene decyzji organu administracji nakładającej na Spółkę obowiązek uiszczenia takiej opłaty.

Drugi sposób zakwestionowania zgodności z Konstytucją RP art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w jego pierwotnym brzmieniu to zakwestionowanie przepisu przejściowego, który nakazuje jego stosowanie tego artykułu do stanów faktycznych powstałych w 2006 roku.

Obowiązek stosowania art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w jego pierwotnym brzmieniu do stanów faktycznych zaistniałych w 2006 roku wynika z treści przepisu przejściowego zawartego w art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. Stwierdzenie, iż art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w jego pierwotnym brzmieniu jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP otwiera drogę do zadania pytania o zgodność z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. Stwierdzenie, iż art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oznaczałoby, zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, iż niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jest art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku w zakresie, w jakim przepis ten nakazuje stosować art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu do stanów faktycznych zaistniałych w 2006 roku.

Stwierdzenie niezgodności art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, we wskazanym w pytaniu prawnym zakresie, spowodowałoby taki stan prawny, jakby w ustawie z dnia 29 czerwca 2007 roku nie było przepisu przejściowego określającego, czy do stanów faktycznych zaistniałych w 2006 roku należy stosować art. 14

ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym czy też w jego nowym brzmieniu. W takiej sytuacji zastosowanie miałaby ogólna reguła intertemporalna stanowiąca, że gdy ustawa zmieniająca nie zawiera przepisu przejściowego należy co do zasady stosować ustawę nową. To z kolei oznacza, że do stanów faktycznych zaistniałych w 2006 roku należałoby stosować art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 29 czerwca 2007 roku. W konsekwencji, jak to zostało już wcześniej wskazane, zaistniałaby konieczność uchylenia zaskarżonej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie decyzji Głównego Inspektora Ochrony Środowiska oraz decyzji ją poprzedzającej z powodu zaistnienia przesłanki wznowieniowej wymienionej w art. 145a § 1 k.p.a. Podstawą prawną wydania tych decyzji jest bowiem art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku, nakazujący stosowanie do stanów faktycznych powstałych w 2006 roku art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny opowiedział się za drugim sposobem zakwestionowania zgodności art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu z Konstytucją RP. Stąd też Sąd zdecydował się najpierw zapytać o zgodność z art. 2 Konstytucji RP tego przepisu. Odpowiedź na to pytanie, jak to zostało już wyżej wskazane, otwiera drogę do oceny przez Trybunał Konstytucyjny zgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku, we wskazanym w pytaniu prawnym zakresie. Odpowiedź na pytanie o zgodność art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu, zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, jest warunkiem koniecznym odpowiedzi na pytanie o zgodność z Konstytucją art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku we wskazanym w pytaniu prawnym zakresie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zdecydował się nie zadawać pytania jedynie o zgodność z art. 2 Konstytucji RP art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku w zakresie w jakim nakazuje stosować do obliczania opłaty za brak sieci w 2006 roku art. 14 ust. 1, 2, 3 i 4 w jego pierwotnym brzmieniu. Zadanie takiego pytania wymagałoby bowiem przesądzenia, iż art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu jest niezgodny z art. 2

Konstytucji RP. Tymczasem znaczenie prawne taka ocena ma tylko wówczas, gdy dokona jej Trybunał Konstytucyjny.

Stąd też Sąd zdecydował się na zredagowanie pytania prawnego poprzez podzielenie go na dwie części. W pierwszej części zawarte zostało pytanie o zgodność z Konstytucją przepisu stanowiącego podstawę prawną wymierzenia opłaty za brak sieci w 2006 roku. W drugiej części zawarte zostało pytanie o zgodność z Konstytucją przepisu nakazującego stosować wymieniony wyżej przepis do stanów faktycznych, jakie miały miejsce w 2006 roku. Art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu nie jest bowiem stosowany bezpośrednio na skutek uchwalenia tej ustawy, tylko oparciu o przepis przejściowy ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku nakazujący go stosować.

2. Jeśli Trybunał Konstytucyjny uzna za zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w jego pierwotnym brzmieniu w zakresie opisanym w pytaniu prawnym wówczas koniecznym będzie oddalenie wniesionej przez Spółkę T Sp. z o.o. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W skargi na decyzję Głównego Inspektora Ochrony Środowiska z czerwca 2009 roku, Nr oraz poprzedzającą ją decyzję tego organu z kwietnia 2009 roku, Nr , określającą wysokość zobowiązania T Sp. z o.o. z siedzibą w W , z tytułu opłaty za brak sieci za 2006 roku w wysokości zł.

Do oceny, czy skarżąca Spółka spełniła w 2006 roku obowiązek stworzenia sieci zbierania pojazdów będzie miał bowiem zastosowanie art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 25, poz. 202), w jego pierwotnym brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 29 czerwca 2007 roku o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 176, poz. 1236). Art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w jego pierwotnym brzmieniu nie różnicował wysokości kary administracyjnej za brak sieci zbierania pojazdów w zależności

od stopnia pokrycia siecią terytorium kraju. Zobowiązany do stworzenia sieci zbierania pojazdów miał pokryć taką siecią 100 % terytorium kraju. Jeśli sieć zbierania pojazdów nie obejmowała 100 % terytorium kraju, to skutkowało to obowiązkiem uiszczenia opłaty za brak sieci. Okoliczność, iż podmiot zobowiązany do utworzenia sieci utworzył ją na ponad 95 % terytorium kraju nie wyłączała obowiązku uiszczenia opłaty za brak sieci. Podmiot taki był traktowany tak, jakby sieci zbierania pojazdów w ogóle nie utworzył. Okoliczność, iż wnosząca skargę Spółka w 2006 roku stworzyła sieć zbierania pojazdów pokrywającą ponad 95 % powierzchni kraju ale nie obejmującą 100 % powierzchni kraju nie miałyby znaczenia dla zaistnienia obowiązku uiszczenia opłaty za brak sieci. Zaskarżoną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie decyzję nakładającą na Spółkę obowiązek uiszczenia opłaty z brak sieci za 2006 roku należałoby uznać za prawidłową, co skutkowałoby koniecznością oddalenia wniesionej do Sądu skargi. Podstawą prawną wydania tej decyzji jest bowiem art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku, nakazujący stosowanie do stanów faktycznych powstałych w 2006 roku art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu.

W sytuacji, gdyby okazało się, że art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w jego pierwotnym brzmieniu jest zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, to zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej byłby również art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku. Nakazywałby on bowiem wówczas stosowanie do stanów faktycznych zaistniałych w 2006 roku przepisu zgodnego z Konstytucją. Wydanie przez organ administracji zaskarżonej decyzji na podstawie art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku w zw. z art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku nie naruszałoby prawa, a tym samym nie byłoby podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji.



Na oryginale właściwy podpis  
Za zgodność z oryginałem

Dorota Skonieczka  
*[Signature]*  
specjalista

## UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 25 lutego 2010 roku Prezes Trybunału Konstytucyjnego wezwał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie do uzupełnienia braku formalnego pytania prawnego zawartego w postanowieniu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 listopada 2009 roku, sygn. akt

poprzez wskazanie, w jakim zakresie odpowiedź na pytanie o zgodność art. 14 ust. 1, 2, 3 i 4 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. z 2005 roku Nr 25, poz. 202), w jego brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 176, poz. 1236), w zakresie w jakim nie różnicuje przy wymiarze kary administracyjnej sytuacji podmiotów zobowiązanych do tworzenia sieci z uwagi na stopień dokonanego pokrycia siecią terytorium kraju, jest zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, może mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym, w związku z którą pytanie zostało postawione.

W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie rozpoznającego skargę T Sp. z o.o. na decyzję Głównego Inspektora Ochrony Środowiska z czerwca 2009 roku, Nr odpowiedź Trybunału Konstytucyjnego na pytanie prawne zawarte w postanowieniu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z listopada 2009 roku, sygn. akt będzie miała taki wpływ, jaki wskazany został w punktach 1 i 2 niniejszego postanowienia.

Z przytoczonych wyżej względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekł jak w sentencji orzeczenia.



Na oryginale właściwy podpis  
Za zgodność z oryginałem

Dorota Stronicka  
specjalista